

Arrest

nr. 282 089 van 17 december 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 december 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 december 2022 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

Naam : S.

voornaam : D. J.

geboortedatum : [...]1983

geboorteplaats : Paramaribo

nationaliteit : Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene diende op 18/09/2019 een aanvraag gezinshereniging in, via het Nederlandse kind van betrokkene, de genaamde S. D., R. (16.08.09 387-55). De aanvraag werd geweigerd aan de hand van een bijlage 20 dd. 10.03.2020, betekend op 29.04.2020. Betrokkene ontving op datum van 28/09/2021 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 01/10/2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden waartegen hij verzet aantekende.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 13/01/2022 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden waartegen hij verzet aantekende.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 29/04/2022 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden waartegen hij verzet aantekende.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt

voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst en het winstgevend van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In het formulier hoorrecht dat betrokkene ingevuld heeft op 15/11/2022 verklaart hij een duurzame relatie te hebben op het grondgebied met J. S. Hij verklaart ook twee minderjarige kinderen te hebben. Geen van bovenstaande bezoeken hem in de gevangenis. Verder verklaart betrokkene nog familie te hebben in België, maar vermeldt geen specifieke familieverbanden.

Wat zijn partner in België betreft, stellen we vast dat zijn administratief dossier te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er wel degelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn partner, *quod non*, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM is dan ook niet van toepassing"

Zoals bovenvermeld, komen de kinderen van betrokkene hem niet bezoeken in de gevangenis. Hier kan aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100)

Wat betreft de overige familieleden kunnen we stellen dat het EVRM zich in kader van het begrip 'gezinsleven' zicht beperkt tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn familieleden.

Tot slot verklaart betrokkene dat hij maagziekten heeft en dat hij vreest voor zijn terugkeer naar zijn herkomstland omdat hij hier een beter leven wil beginnen, dat er armoede heerst in zijn herkomstland en dat hij zijn kinderen wil zien opgroeien. Hij ziet zijn toekomst in België en verklaart dat zijn kinderen niet zonder zijn aanwezigheid kunnen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene haalt economische en privé-redenen aan om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Tot op heden heeft betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Gezien deze elementen is artikel 3 van het EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende op 18/09/2019 een aanvraag gezinshereniging in, via het Nederlandse kind van betrokkene, de genaamde S. D., R. ([...]). De aanvraag werd geweigerd aan de hand van een bijlage 20 dd. 10.03.2020, betekend op 29.04.2020. Betrokkene ontving op datum van 28/09/2021 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 01/10/2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden waartegen hij verzet aantekende.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 13/01/2022 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden waartegen hij verzet aantekende.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 29/04/2022 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden waartegen hij verzet aantekende

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst en het winstgevend van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 01/10/2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden waartegen hij verzet aantekende.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 13/01/2022 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden waartegen hij verzet aantekende.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit(en) waarvoor hij op 29/04/2022 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden waartegen hij verzet aantekende.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25

oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst en het winstgevend van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er vormt zich in hoofde van betrokkene een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende op 18/09/2019 een aanvraag gezinshereniging in, van het Nederlandse kind van betrokkene, de genaamde S. D., R. ([...]). De aanvraag werd geweigerd aan de hand van een bijlage 20 dd. 10.03.2020, betekend op 29.04.2020. Betrokkene ontving op datum van 28/09/2021 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Tot slot verklaart betrokkene dat hij maagziekten heeft en dat hij vreest voor zijn terugkeer naar zijn herkomstland omdat hij hier een beter leven wil beginnen, dat er armoede heerst in zijn herkomstland en dat hij zijn kinderen wil zien opgroeien. Hij ziet zijn toekomst in België en verklaart dat zijn kinderen niet zonder zijn aanwezigheid kunnen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene haalt economische en privé-redenen aan om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Tot op heden heeft betrokkene geen verzoek tot internationale bescherming ingediend. Gezien deze elementen is artikel 3 van het EVRM niet van toepassing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene diende op 18/09/2019 een aanvraag gezinshereniging in, van het Nederlandse kind van betrokkene, de genaamde S. D., R. ([...]). De aanvraag werd geweigerd aan de hand van een bijlage 20 dd. 10.03.2020, betekend op 29.04.2020. Betrokkene ontving op datum van 28/09/2021 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij/zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Suriname.”

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen, noch ter zitting.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De gemachtigde van de minister stelt dat er in casu geen sprake zou zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker betwist dit.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven, in de zin van art. 8 EVRM een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang “(EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of

met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu dient onderzocht te worden of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole.

In haar beslissing houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor dat verzoeker niet aantoont dat hij een beschermenswaardig gezinsleven kent. DVZ gaat hierbij voorbij aan de juridische afstammingsband en het bezit van staat van verzoeker ten aanzien van zijn minderjarige zoon. Daarenboven houdt de beslissing op geen enkele manier rekening met het hoger belang van het kind, een grondwettelijke en verdragsrechtelijke verplichting. In haar arrest 'Jeunesse' benadrukt het EVRM dat in elke zaak dewelke raakt aan de rechten van het kind, het hoger belang van dit kind steeds de eerste afweging moet zijn. Opnieuw moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zelfs geen poging onderneemt om daar een coherente denkoefening in te maken.

Geheel ten onrechte wordt beargumenteerd dat een kind een effectieve en affectieve band kan onderhouden met een ouder die verblijft in een ander deel van de wereld. Alsof digitale media eenvoudig de lijfelijke fysieke aanwezigheid, de praktische zorgen en het samenzijn kunnen vervangen. Alsof gesprekken via apps kunnen volstaan om 'opgevoed' te worden.

Deze standaardclausules, die steunen op eenvoudige cirkelredenering bieden geen afdoende antwoord op de inbreuk die ontstaat ten aanzien van verzoeker en zijn kind. Zij tonen niet aan dat in hoofde van verzoeker een correcte individuele beoordeling van zijn dossier heeft plaatsgevonden.

Tevens wordt gemakshalve opgemerkt dat verzoeker zijn gezinsleven ook elders kan beleven. Met name wordt in hoofde van de minderjarige D., Nederlandse onderdaan, gesuggereerd dat hij de keuze heeft tussen (1) een effectief beleefde affectieve relatie met zijn vader in Suriname en (2) zijn recht op onderwijs, zijn recht om ook bij zijn moeder te zijn en zijn rechtstoestand die vele male gunstiger is in België. Dit soort drogargumenten reduceren het werkelijke hoger belang van het kind tot een juridische fictie.

Het gegeven dat zijn zoon niet op bezoek is geweest in de gevangenis is zuiver een beslissing van de ouders om het kind niet bloot te stellen aan het beeld van zijn vader in de gevangenis.

Een beschermenswaardige relatie en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM staat vast.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit negeert en een vaststaande, via zowel het bezit van staat als de juridische afstamming, niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De administratie heeft in de bestreden beslissing geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen. DVZ heeft geen ernstig onderzoek gevoerd naar de mogelijke impact die een eventuele verwijdering zou hebben op het gezins- en familieleven van verzoeker. Dit blijkt duidelijk uit de beperkte motivatie.

Tevens heeft de administratie op geen enkel moment onderzocht of er zo mogelijk subsidiaire alternatieven bestaan die hoewel minder ingrijpend, even efficiënt zijn om haar doelstelling te bereiken. Dit is een plicht van de staat onder artikel 5 EVRM, vrijheidsberoving is en blijft een middel van 'last resort', wanneer geen andere alternatieven meer voorhanden zijn. Zo zou verzoeker ook bereid geweest zijn om zich ter controle regelmatig te melden bij politie. DVZ onderzoekt minder ingrijpende mogelijkheden niet. Deze vragen worden niet gesteld – detentie wordt/is de regel en niet, zoals betaamt, de uitzondering.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij, en vooral zijn zoon, bij het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigen te ondergaan ingevolge een inbreuk op art. 8 EVRM, zeker wanneer ook nog eens een inreisverbod wordt opgelegd. Dit impliceert een jarenlange scheiding tussen ouder en kind. Thans tonen diverse studies aan dat kinderen die opgroeien in afwezigheid van de vaderfiguur, aanzienlijk veel meer kans maken om op latere leeftijd een delinquent gedragspatroon te ontwikkelen.

Verwerende partij heeft in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft tussen de belangen van de staat enerzijds en de familiale- en gezinsbelangen van verzoeker anderzijds. Het belang van de staat wordt slechts miniem geschonden door het tijdelijk gedogen van verzoeker op het grondgebied, in afwachting van een deugdelijk gevoerd onderzoek naar het subjectief recht van verzoeker tot gezinshereniging.

Thans wordt door de administratie het argument openbare orde en de door verzoeker gepleegd inbreuken aangewend ter ondersteuning van de bestreden beslissing.

Daarbij dient eveneens verwezen te worden naar (vaste) rechtspraak van het EHRM waar vooreerst precedent werd gesteld in de zaak Boulif t. Zwitserland – 2001 (Stuk 2). Bij het beoordelen van de verhouding tussen de plicht van de staat om de openbare orde te beschermen en het recht op een gezinsleven onder artikel 8 EVRM moet worden rekening gehouden met volgende criteria:

- *De ernst van de feiten, waar verzoeker niet betwist dat inbreuken op de drugwetgeving ernstig zijn. Dat verzoeker daarbij wijst op de omstandigheden waarmee hij werd geconfronteerd (zie supra onder 1). Verzoeker is geen gevaar voor de openbare orde indien hij in de mogelijkheid is om te werken. Dat blijkt uit het parcours hetwelk verzoeker in het verleden heeft afgelegd.*
- *De lengte van het verblijf van verzoeker op het grondgebied. Verzoeker verblijft intussen bijna zeven jaar op het Belgisch grondgebied, waaronder 5 in legaal verblijf;*
- *De nationaliteiten en verblijfsstatus van de verschillende gezinsleden. De zoon van verzoeker heeft een duurzaam verblijfsrecht in België, als Nederlands onderdaan en burger van de Unie;*
- *Het concrete gezinsleven, de lengte van een relatie en de duurtijd van de affectieve banden. De zoon van verzoeker is 6 jaar oud en heeft zijn vader steeds bij zich gehad;*
- *De leeftijd van de kinderen. Verzoeker wijst op de zeer jonge leeftijd van zijn zoon en de daarbij horende extra kwetsbare positie;*

In de zaak Uner t. Nederland – (stuk 3) vervolgt het hof door bijkomend als criterium aan te merken:

- *De band en de verbondenheid van het kind met het gastland van diens ouders. De band tussen de zoon en België, waar de minderjarige zijn gehele leven verblijft; kan niet worden betwist. Het middel is gegrond."*

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij betwist dat er geen schending voorligt van die verdragsbepaling. Verzoeker licht op theoretische wijze toe dat binnen de beleidsmarge waarover het bestuur beschikt, een billijke afweging moet gemaakt worden tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang. Verder stipt hij aan dat artikel 8 van het EVRM waarborgen betreft, die de goede wil overstijgen en dat deze bepaling primeert op de bepalingen in de Vreemdelingenwet. Een nauwkeurig onderzoek is vereist en dat op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker betwist dat hij geen beschermingswaardig gezinsleven zou hebben. Hij wijst op zijn juridische afstammingsband en het bezit van staat ten aanzien van zijn minderjarige zoon. De beslissing houdt volgens hem geen rekening met het hoger belang van het kind, terwijl volgens het arrest Jeunesse van het EHRM in elke zaak die raakt aan de rechten van het kind, het hoger belang van het kind de eerste afweging moet zijn. Volgens verzoeker wordt geheel ten onrechte geargumenteed dat dit kind een effectieve en affectieve band kan onderhouden met een ouder die in een ander deel van de wereld verblijft. Digitale media kunnen een lijfelijke fysieke aanwezigheid, praktische zorgen en het samenzijn niet vervangen. Volgens verzoeker kunnen gesprekken via apps niet volstaan en is er sprake van standaardclausules die geen correcte individuele beoordeling van het dossier inhouden. Verzoeker gaat ook in op het argument dat hij zijn gezinsleven ook elders zou kunnen beleven. Hij stelt dat zijn zoon D. voor de keuze wordt gesteld tussen een effectief beleefde affectieve relatie met zijn vader in Suriname en het recht om onder meer ook bij zijn moeder te zijn. Volgens verzoeker is de reden waarom zijn zoon nog

niet op bezoek is geweest in de gevangenis een beslissing van de ouders om hem niet bloot te stellen aan het beeld van zijn vader in de gevangenis. Hij meent dat een beschermingswaardige relatie met zijn kind vaststaat en dat de gemachtigde hier niet op afdoende wijze mee heeft rekening gehouden. Verder stipt verzoeker aan dat de gemachtigde ook een inreisverbod heeft opgelegd en er bijgevolg sprake zal zijn van een jarenlange scheiding tussen hem en zijn kind. Verder herhaalt verzoeker dat een onvoldoende afweging werd gemaakt tussen zijn gezinsbelangen en die van de staat omdat er geen deugdelijk onderzoek is gevoerd naar zijn subjectief recht op gezinshereniging.

Vervolgens gaat verzoeker in op de openbare ordeproblematiek en de door hem gepleegde inbreuken. Hij verwijst naar het Boultif-arrest van het EHRM waarin werd uiteengezet welke criteria bij de beoordeling moeten in acht genomen worden om de verhouding te beoordelen tussen de plicht van de staat om de openbare orde te beschermen en het recht op een gezinsleven, verder uitgewerkt in het Uner-arrest. Verzoeker somt de criteria op en past deze concreet toe op zijn zaak. Hij voegt ook beide arresten van het EHRM aan zijn verzoekschrift.

Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In casu wijst verzoeker op zijn gezinsleven met zijn minderjarige Nederlandse zoon ten aanzien van wie de juridische afstamming en het bezit van staat vaststaat.

De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM volgt dat een kind geboren uit een huwelijk of binnen een samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van die relatie. (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, punt 30). Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, punt 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland §60).

De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Het is niet betwist dat verzoeker een minderjarige zoon heeft genaamd S.D.R., geboren in Nederland op [...] 2016. Het administratief dossier bevat ook de Nederlandse geboorteakte en officiële erkenning. Uit het voorgaande blijkt dat de beschermingswaardige gezinsband tussen verzoeker en dit kind wordt vermoed.

Het is bijgevolg duidelijk dat de gemachtigde diende over te gaan tot een zorgvuldige afweging tussen de belangen van de Belgische staat en de belangen van verzoeker en diens kind (of kinderen) bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing en dit niet enkel op grond van artikel 8 van het EVRM, maar tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde enerzijds terecht veel oog heeft gehad voor de openbare ordeproblematiek van verzoeker, met name de drie veroordelingen door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Hij heeft hierover uitgebreid gemotiveerd met oog voor de rechtspraak van het EHRM dienaangaande. Ook al bevat het administratief dossier deze veroordelingen niet, betwist verzoeker niet dat hij deze heeft opgelopen en tegen die drie veroordelingen verzet heeft aangetekend.

Daarnaast heeft de gemachtigde wat betreft het minderjarig kind S.D.R. gemotiveerd dat verzoeker in functie van dit kind een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, dat die aanvraag werd geweigerd op 10 maart 2020 (bijlage 20) en dat die bijlage 20 werd ter kennis gebracht op 29 april 2020. Verder motiveert de gemachtigde dat verzoeker een formulier hoorrecht heeft ingevuld op 15 november 2022 waarin hij zou verklaard hebben twee minderjarige kinderen te hebben. De gemachtigde stelt dat geen van hen hem bezochten in de gevangenis en dat hier kan aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden

met zijn kinderen niet verbroken worden door de verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen verzoeker namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen en het gezins- en privéleven verder met hen onderhouden. De gemachtigde verwijst naar het arrest M.E. t. Zweden van 26 juni 2014, nr. 71398/12, punt 100. Verder in de beslissing motiveert de gemachtigde nog dat verzoeker zijn kinderen wil zien opgroeien.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het administratief dossier het formulier hoorrecht van 15 november 2022, waarnaar wordt verwezen in de beslissing niet bevat. De Raad kan dus niet nagaan wat verzoeker precies heeft verklaard. Verder bevat het dossier evenmin de bijlage 20 van 10 maart 2020 die betrekking heeft op een aanvraag om gezinshereniging in functie van de zoon S.D.R.

Kernargument van de gemachtigde aangaande de belangen in hoofde van de kinderen is dat de voorgehouden gezinsbanden niet verbroken worden door de verwijdering aangezien moderne communicatiemiddelen verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezinsleven zo kan worden onderhouden. Hij stipt ook aan dat er geen bezoek was in de gevangenis.

Wat betreft het feit dat er geen bezoek was door de kinderen in de gevangenis, stelt verzoeker dat het de beslissing was van de ouders het kind niet bloot te stellen aan een beeld van de vader in de gevangenis. De Raad kan de gemachtigde volgen dat het een relevant gegeven is te zien in welke mate er bijvoorbeeld sowieso reeds langdurig geen contact meer bestond tussen een ouder in de gevangenis en zijn kinderen. Echter in casu staat het administratief dossier niet toe met zekerheid na te gaan hoelang verzoeker werkelijk in de gevangenis zat. Ondanks drie veroordelingen van twee maal 15 maanden en eenmaal 20 maanden, duur die niet betwist wordt door verzoeker, kan de Raad niet nagaan hoelang verzoeker effectief heeft opgesloten gezeten nu de vonnissen niet in het dossier zitten. Verder leest de Raad in de "verblijfshistoriek", die zich wel in het administratief dossier bevindt, dat er sprake is van een aanhouding op 8 november 2022, een opsluiting in de gevangenis op 9 november 2022 en een transfer naar het centrum voor illegalen te Merksplas op 9 december 2022. Hieruit blijkt dus prima facie een effectief opgesloten zijn van een maand. Het is prima facie onduidelijk of er nog periodes van opsluiting waren. Hoe dan ook kan hieruit niet afgeleid worden dat verzoeker en zijn kinderen sowieso reeds langdurig geen werkelijk feitelijk contact hadden met elkaar.

Om zijn standpunt te ondersteunen dat contact kan gehouden worden op grond van moderne communicatiemiddelen, steunt de gemachtigde evenwel op het voormelde arrest van het EHRM dat in zijn punt 100 als volgt stelt:

"Thus, at this stage, the Court finds there is nothing to suggest that the separation of the applicant and N., two adults, would be other than temporary or that the process of examining the application for family reunion would be unduly lengthy. Furthermore, the applicant has the possibility to submit his application electronically and request priority, which would speed up the process. In addition, although N. cannot be expected to accompany the applicant to Libya due to his personal situation, it has not emerged that they would lack the possibility to be in contact via inter alia, telephone or internet during the period in question, noting that the applicant stated before the domestic authorities that they had contact with his family in Libya by these means. (eigen onderlijnen)"

Deze zaak had aldus enkel betrekking op een scheiding van twee volwassenen die gehuwd waren en vertrouwd waren om contact te onderhouden met elkaar via telefoon en internet. Het betrof bovendien een zaak waarin het Hof aannam dat de scheiding van korte duur zou zijn. Die verwijzing is dus niet relevant en bijgevolg onzorgvuldig voor de huidige zaak die betrekking heeft op een verwijdering van verzoeker, die van zijn kinderen, waaronder van zijn zesjarige Nederlandse zoon, zal worden gescheiden. Gezien de gemachtigde op dezelfde dag als de thans bestreden verwijderingsmaatregel ook een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd, is ook om die reden een verwijzing naar het voormelde arrest ongepast.

Verder kan de Raad verzoeker prima facie volgen waar hij betoogt dat van een werkelijk gezinsleven tussen een ouder en een jong kind geen sprake kan zijn louter op basis van digitale media. Deze laten bezwaarlijk toe een effectieve affectieve band te onderhouden.

Wat betreft de relatie tussen een ouder en een jong kind stelde het EHRM immers: *"dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un*

enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité).” (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband tussen het kind en de ouder, die niet met hem of haar samenwoont. Het verbreken van het contact met een jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van de band met de ouder.

Bovendien blijkt dat de gemachtigde de band tussen ouder en kind enkel vanuit het oogpunt van de ouder heeft bekeken en niet vanuit het oogpunt van de kinderen zelf. Nochtans heeft verzoeker een punt waar hij stelt dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in dit kader : *“Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.”* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is.

Gezien het voorgaande is de Raad prima facie van oordeel dat geen zorgvuldige belangenafweging is gebeurd in het licht van het gezinsleven van verzoeker en kan niet blijken dat de gemachtigde op afdoende wijze met het hoger belang van het kind heeft rekening gehouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt prima facie aangenomen.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder op het feit dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn minderjarige zoon die op 28 september 2021 zou afgewezen zijn met een bijlage 20. De Raad kan dienaangaande alleen maar vaststellen dat in de bestreden beslissing zelf er sprake is van een bijlage 20, volgend op die aanvraag gezinshereniging van 10 maart 2020, ter kennis gebracht op 29 april 2020. Hoe dan ook bevat het hele administratief dossier enkel een bijlage 20 waarin melding wordt gemaakt van een aanvraag in functie van een (ander) Nederlands kind A.K.D., waarover partijen het eens zijn ter zitting dat dit veeleer een meisjesnaam betreft. In elk geval is het een andere naam dan de naam van de minderjarige zoon die verschijnt op de geboorteakte in het administratief dossier en waarnaar de gemachtigde in de bestreden beslissing verwijst.

Verder citeert verweerder uit de motieven die voorkwamen in een bijlage 13 van 10 september 2021. Ook al stelt de Raad vast dat prima facie in dit bevel meer aandacht werd geschonken aan het standpunt van het kind, blijkt dat dit een bevel betreft van meer dan een jaar geleden, zodat dit niet als een actuele beoordeling van het hoger belang van het kind of van het gezinsleven kan aangenomen worden.

Verweerder citeert verder uit een arrest van de Raad waarin de Raad erop heeft gewezen dat een uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn of haar minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van die kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn of haar minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon of internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er geen beletsel is voor de kinderen om de ouder te gaan opzoeken. De Raad kan dit in theorie volgen maar heeft er supra op gewezen dat het in casu nog een jong kind betreft waarvoor niet redelijkerwijs kan aangenomen worden dat het gezinsleven op een effectieve wijze kan verder gezet worden via moderne communicatiematerialen. Bovendien heeft de Raad erop gewezen dat in casu niet afdoende duidelijk is hoelang het zoontje praktisch heeft samengewoond met verzoeker nu niet blijkt hoe lang verzoeker werkelijk in de gevangenis heeft

doorgebracht en er een indicatie in het dossier (verblijfshistoriek) is waaruit prima facie maar een korte effectieve opsluiting lijkt te hebben plaats gevonden. In de zaak Uner tegen Nederland van het Hof van 18 oktober 2006 waarnaar in die passage wordt verwezen, betrof het een zaak waarin de betrokkene enkel kort had samengewoond met de partner en een eerste kind en nooit had samengeleefd met een tweede kind. Ook bleek in die zaak de partner bereid om met de kinderen te reizen teneinde het contact ook fysiek te onderhouden.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat de (echt)scheiding van de ouders geen einde maakt aan de als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Waar verweerder in de nota nog het kleine stukje uit de bestreden beslissing citeert dat betrekking heeft op de minderjarige kinderen van verzoeker heeft de Raad supra reeds vastgesteld dat dit in casu en prima facie niet redelijkerwijs kan volstaan om op zorgvuldige wijze rekening te houden met de gezinsbelangen van verzoeker en het hoger belang van het kind.

Waar verweerder verder nog ingaat op de problematiek van de openbare orde, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande nu de gemachtigde op even zorgvuldige wijze met de belangen van de staat als met de belangen van verzoeker en diens kind(eren) moet rekening houden.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Bovendien en ten overvloede heeft de raadsvrouw ter zitting terecht opgemerkt dat het dossier een bijlage 20 bevat van een aanvraag gezinshereniging door verzoeker ingediend op 18 september 2019 waarvan niet is aangetoond dat die bijlage 20 aan verzoeker werd ter kennis gebracht. In de akte van kennisgeving staat immers *“ten jare 2020 op [blanco] heb ik ondergetekende S.P. deskundige burgerzaken verblijf houdende te [adres] aan [naam verzoeker] kennis gegeven van de beslissing van 10 maart 2020 tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.”* Deze kennisgeving is enkel getekend door P.S., doch niet door de vreemdeling, er staat ook niets aangaande een eventuele weigering om te tekenen. Bijkomend stelt de Raad vast dat die bijlage 20 betrekking heeft op een ander *“minderjarig EU-kind, de genaamde A.K.D. (RR [ander rijksregisternummer dan dat van S.D.R.]) van Nederlandse nationaliteit”*. Het lijkt prima facie om een meisjesnaam te gaan, geboren in 2015. Grondig nazicht van het administratief dossier heeft geen ondertekende kennisgeving van deze bijlage 20 opgeleverd.

Dienaangaande werpt de raadsvrouw van verzoeker terecht op dat prima facie niet blijkt dat deze bijlage 20 aldus ooit ter kennis is gebracht, bijgevolg loopt de beroepstermijn tegen deze beslissing nog - nu enkel met zekerheid kan vastgesteld worden dat de beslissing op zitting van 16 december 2022 aan de raadsvrouw is ter kennis gebracht - en moet de Raad op grond van artikel 39/79, §1, 7° van de Vreemdelingenwet vaststellen dat in principe de thans bestreden beslissing niet kon genomen worden. Het feit dat dit argument pas voor het eerst op UDN-zitting wordt opgeworpen, kan niet ten kwade worden geduid aangezien prima facie pas met inzage van het dossier voorafgaandelijk aan de zitting de raadsvrouw voor het eerst van het bestaan van de bijlage 20 aangaande een gezinsherenigingsaanvraag in functie van het kind A.K.D. wordt op de hoogte gebracht.

De raadsvrouw van verweerder ontkent niet dat uit de akte van kennisgeving van de bijlage 20 in het administratief dossier niet blijkt dat de beslissing van 10 maart 2020 aangaande de aanvraag gezinshereniging in functie van het Nederlands kind A.K.D. werkelijk ter kennis werd gebracht. Dit betekent evenwel niet dat deze niet bestaat aldus verweerder. Ze verzoekt de waarnemend voorzitter grondig in het dossier na te gaan of er toch geen betekende versie van die bijlage 20 in zit. Volgens de raadsvrouw van verweerder verblijft verzoeker wel al jaren illegaal op het grondgebied.

Zoals supra opgemerkt heeft de Raad geen kennisgeving gevonden waaruit kan worden afgeleid dat deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht. Ook al kan aangenomen worden dat de beslissing wel bestaat, is niet aangetoond dat verzoeker er zich in rechte heeft kunnen tegen verweren en kan de raadsvrouw van verzoeker gevolgd worden waar zij wijst op de lopende beroepstermijn. Niet alleen zou in dergelijke situatie de thans bestreden beslissing niet kunnen genomen zijn, maar in theorie zou

verzoeker dan ook nog over een attest van immatriculatie beschikken dat pas wordt ingetrokken bij de kennisgeving van een bijlage 20 (art. 52, §4 in fine Vreemdelingenbesluit).

Anderzijds is het prima facie vreemd dat verzoeker in het verzoekschrift geen melding maakt van een Nederlands minderjarig kind met de naam A.K.D.

Wat er ook van zij, in de huidige fase van het geding onderschrijft dit ten overvloede dat door de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze met het gezinsleven van verzoeker is rekening gehouden.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen en meer bepaald een schending van onder meer de artikelen 8 van het EVRM. Hij komt wederom terug op zijn pleidooi aangaande zijn minderjarige zoon waarvan hij door de bestreden beslissing voor onbepaalde duur wordt gescheiden. Hij stelt dat niet kan verwacht worden dat zijn kind hem vergezelt aangezien het kind ook recht heeft op contact met zijn moeder en ze beiden de Nederlandse nationaliteit hebben. Bovendien wordt een en ander ook bemoeilijkt door het feit dat verzoeker en de moeder van zijn kind feitelijk gescheiden zijn.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen op grond van artikel 8 van het EVRM. In dat geval wordt het moeilijk ernstig te herstellen nadeel vermoed (art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet waarvan het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat die bepaling niet restrictief mag worden geïnterpreteerd GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar zijn bespreking van het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM. Gezien de bespreking supra, kan dit geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. MAES